

Albert Hein

**Programma Quo Ad sacrum Exequiale Quod Magnifico Academiae Rostochiensis
Rectori Viro ... Dn. D. Thomae Lindemanno ICto praeclarissimo, & professori
meritissimo Marito & parenti suo desideratissimo, vidua & liberi moestissimi Hodie
... expetunt. Omnes omnium ordinum Cives Academicos peramanter invitat**

Rostochii: Pedanus, 1632

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770672701>

Druck Freier Zugang

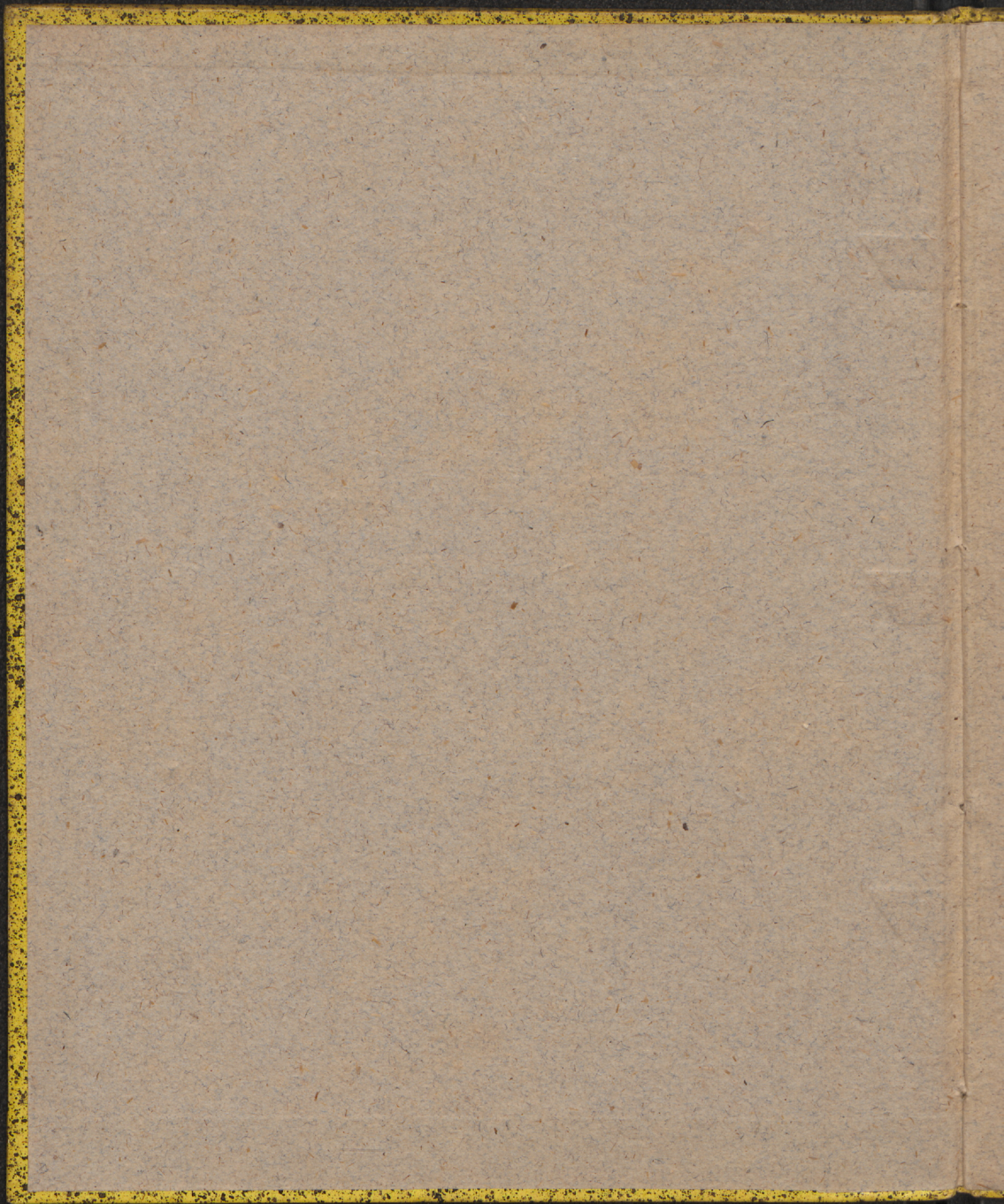

Hein, A.
in
T. Lindemann.

Rostock. 1632.

12

PROGRAMMA

Quo
Ad sacrum Exequiales

Quod
Magnifico Academiae Rosto-
chensis Rectori

VIRO AMPLISS. CONSULTISSIMO
DN. D. THOMAE
LINDEMANN

ICto præclarissimo, & professori me-
ritissimo

*Marito & parenti suo desideratissimo, vi-
dua & liberi mæstissimi*

Hodie hora media prima in templo Mariano
adornatum expetunt.

*Omnes omnium ordinum Cives Academicos
peramanter invitat.*

PRODECANUS ET SENIOR

Facultatis Juridicæ ejusdem Aca-
demie Rostochensis

ALBERTUS HEIN

U. J. D. & Professor.

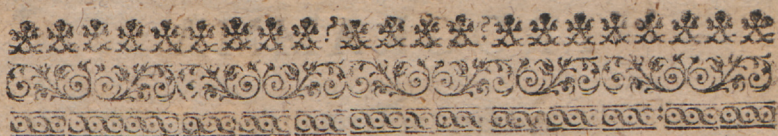

ROSTOCHII,

Typis JOACHIMI PEDANI Acad. Typ.

ANNO M. DC. XXXII.

PRODECANUS ET SENIOR
Juridicæ Facultatis in Academia
Rostochienfi

ALBERTUS HEIN
II. J. D. & Professor.

Xquo tempore, singulari & palpabili Divini Numinis Clemenciâ, felicibus Herois Incomparabilis, Ecclesiæ CHRISTI Gideonis, Suecorum Regis, Magni illius GUSTAVI ADOLPHI auspiciis, ut & laudabili, Celsissimorum nostrorum Principum industriâ, hæc urbs hostili liberata præsidio, in potestatem & clientelam Principum suorum avitorum avida concessit: quanquam cætera adhuc per DEI gratiam contra hostes prospere cesserunt, adeo ut illis totâ hac provinciâ exactis, publica festivitate DEO. Servatori ante triduum gratias solennes agere, publicasq; supplicationes habere potuerimus: Quæ tamen factum, quod præter solitum plerâq; imo pene omnes hujus urbis familie luctu squalcant, præcipuorum in hac urbe virorum, præcipuarum fæminarum, numerofo adeo obitu, ut vel morbo Epidemico quondam hac in urbe grassante, non tot funera primorum hujus urbis fuerint numerata, quam hoc anni hujus quincunce, nullo tamen per DEI gratiam manifestos fer-

pente

pene contagio, sed uno alterove hæc, alio diversi generis mor-
 bo concidente, sæpius mentem subiit admiratio. Idq; eo magis
 mirari mihi contigit, quod eo id factum tempore, cum plagis
 & vulneribus nostræ urbis, immane quantum etiamnum bian-
 tibus, tandem satiata iram Numinis credentes, jam melio-
 ra, laetiora, & felicitate suâ præterita incommoda obliterantia
 tempora expectabamus. Verum altius hæc mihi perpendenti,
 & rationum cogitationumq; monumenta & pondera hinc inde
 trutinanti, tandem ita visum est. Multum multum adhuc
 abesse ut Ira Divina nostris satis sit litatum suppliciiis; Et
 quanquam magna sint & dura quæ perpeßi sumus majora ta-
 men & duriora adhuc nos esse promeritos. Atq; hinc factum
 esse ut cum bello nos flagellaret Divina Justitia, Nos vero in
 anxietatibus animorum nostrorum, constituti viscera miseri-
 cordiæ DEI, tantum non desperabundi imploraremus, ut mi-
 sericordiâ ejus vim quasi inferente Divina Justitiâ, antequam
 mensuram iræ omnem explesset, intercessione miserentis fi-
 lij DEI, non quidem omnino reorum numero eximeremur,
 nimis tamen illis, & quibus ferendis pares amplius non eramus,
 suppliciiis subtraheremur, nobisq; supplicia illa graviora, in
 hæc tolerabilia & mitiora verterentur, Quanquam enim
 præsidio maritorum orbari uxores, conjugum amore spoliari
 maritos, aspectu parentum dulcissimorum filios, affatu libero-
 rum charissimorum parentes, consuetudine & alloquio amico-
 rum consanguineorumq; privari cognatos, quanquam hæc omnia
 summi sunt cordolij, si per se considerentur, tamen cæteris bel-
 li, & hostilis præsidij, pene dixissem excidij, calamitatibus
 comparata, nescio quam multum videantur tolerabilia, si ve
 id eo fiat, quod & inter ipsas belli calamitates, mortes amico-
 rum non cessare compertum sit, si ve quod majorem adhuc vim
 consolationis habeat, à patre ipso, quam à servo, quantum vis

jussu patris, castigari. Sunt itaq; hæc crebra adeo funera:
subirati ad huc, & nec dum omnino placati. Numinis indicia,
quæ & ipsa non minus reverenter, quam gravissima supplicia,
merito sunt habenda, ne si contemptim & usq; deq; ea habeamus,
Iram DEI hõc magis in nos provocemus. Medicos videmus
ita in purgando corpore humano versari ut si videant, facili
negocio humores in aliquo subjecto moveri, exiguam propinent
dosin: Sin illa dosi nec quicquam moveantur, dosin ad-
augeant. Pari omnino ratione etiam, DEUS optimus,
maximus, si videat nos supplicis levioribus ad compunctionem
ad contritionem & penitentiam commoveri, abstinet à gra-
vioribus, Sin illis non moveamur, illa si perinde, si contemptim
habeamus, pro majore dosi in promptu ei sunt vel durissima
supplicia. Et profecto si tot virorum, & illa quidem non pro-
miscue multitudinis, sed optimorum & literatorum accumula-
ta funera, quæ unius hujus anni spatio, nostra hæc vidit Aca-
demia, vidit autem hoc anno plurima, & nedum in aliis mem-
bris, sed & in ipsis Professoribus suis: Vidit in Theologica
Facultate Viri Reverendi Dn. M. Johannis Klenij, in
Juridica Facultate, Clarissimi Dn. D. Joachimi Schöner-
marci, In Medica Facultate Excellentissimi Dn. Johannis
Backmeisteri Academia nostra Senioris, & nunc iterum in
Facultate nostra Juridica, præclarissimi J.Cri D. Thomæ
Lindemanni ejusdem Academia nostra Rectoris Magnifici,
affinis, compatri, collega & amici mei charissimi: Si inquam
hæc penitus inspicimus, non indicia amplius iræ divina, sed
vera & non levia apparebunt supplicia. Videtur enim DEUS
his tot coacervatis eruditissimorum Virorum funeribus, ali-
quam nobis minitari velle barbariem, quam etsi Epicuri de
grege porci, non multum d præcantur, ut qui literis & litera-
tis è medio sublatis, aureum sibi somniant seculum, cordati
tamen.

eamen & bonæ mentis homines intelligunt, quantum inde Ec-
clesiis, Scholis, Rebusq; publicis imminet periculi, & seriò &
acerbè Virorum doctorum obitus deslent. Proinde & nos jure
meritoq; hodie dessemus & lugemus obitum summi illius in jure,
summi in re literaria Viri dicti Dn. D. Thomæ Lindeman-
ni J. Cei eminentissimi, & in humanioribus literis sic versati,
ut cum in utroq; studio & Jurisprudentiæ, & politicioris litera-
turæ excelleret, merito ambigeretur, in utro horum
plus posset. Et quidem hunc cum dessemus virum, Academiæ
nostræ lumen, Universitatib; hujus decus, Scholæ nostræ orna-
mentum, & si quid amplius honorifice in re literaria dici potest,
dessemus. Ita enim ille de hac Academiâ, de Jurisprudentiâ,
de politico re literaturâ, studiosaq; juventutis est meritis, ut qui
hac in parte memoriæ ipsius, laudibusq; hisce ejus literariis
quicquam detractum velit in ipsas literas, in ipsam Jurispru-
dentiâ, in ipsam hanc Academiâ, studiosamq; juventutem
injurius videatur. Erat Lindemannus Vir talis qui jun-
ctim summa haberet pleræq; ea, quæ vel modica sigillatim, sum-
mam laudem pariunt. Laudantur alij quod ingenij acumine
pollcant? Vis ignea ingenij in hoc erat viro, Alij quod in-
desse sint industria, quod laboriosi? Hic nunquam defa-
tigabatur, Alij à judicij dexteritate commendantur? Lin-
demanni judicio nihil erat limatius nihil tersius, Me-
moriæ felicitas alijs laudem parit? Lindemannii memo-
ria nihil erat promptius. In negociis gerendis Lindeman-
nus erat expeditissimus, In causis perorandis eloquentissimus,
si jus consuleres peritissimus, In docendo facilis, In disputando
acer, Versatile adeo ei ingenium pariter ad omnia erat, ut na-
tum ad id unum diceret quodcumq; ageret, Nec is saltem fuit,
cujus juris peritia vivo eo viguerit, monumentum extet nul-
lum. Vixit imo, vixitq; ejus Juris scientia variis sacrata
A 3 scriptis

scriptis & futurae posteritati dedicata. Quin non scriptis
modo suis ille vivit, sed & in illis etiam vivit, qui iura
proficientem, de jure disputantem avidè audiverunt & ex eo
velut fontem quodam juris scientiam imbiberunt? Dabis hic
mihi Veniam Magnifice Dn. Consul Henrice VVeden-
hofi, Adfinis plurimum honorande, si te tuumq; piè defun-
ctum fratrem Bernhardum defuncti nostri laudum testem citè.
Quod ergo p. d. frater Bernardus publico Reip. Lubecensis
bono, in senatum quam primum id per leges fieri licebat, ma-
nere legi, summis negotijs praefici, atq; summi momenti legationi-
bus adhiberi digne potuit: Quod cum viro p. d. fratre Bern-
hardo, dignissimus licet & ipse, tamen propter legem honesta-
tis in senatorum numerum cooptari non posses, tua Interim do-
mus effecit velut Univerſae Civitatis oraculum, quemadmodum
de J. Cei domo loquitur Cicero, Quod isto tuo p. d. fratre è vivis
sublato, tu omnium consensu dignissimus judicatus, qui illud
Senator, mox & Consul tantae Reipublicae crearetur, cui in-
quam hæc post Deum, propriamq; industriam feres accepta, nisi
Tuo Lindemanno? Scio equidem multum in ipsa situm esse
indole, in ingenio multum, plurimum etiam in naturali & pro-
pitia quasi astrorum ad res condigne gerendas inclinatione. Sed
sunt ea præclara quidem, si tamen cultura accedat sunt præ-
clarissima: Qualia cum tua sint omnia, tam egregiè exculti
ingenij honorem, non invitus sat scio piè defuncto nostro tribues
deferēsque. Sed redeo ad defunctum nostrum ejus vitæ curricu-
lum succinctè delineaturus. Natus est ille Hervordia in West-
phalia Anno 1575. parentibus honestissimis patre Henrico
Lindemanno & Anna Kirchovia qui cum illum à teneris
ad omnem virtutem & pietatem in scholis, ut nominamus
trivialibus fideliter institui curassent, tandem huc eundem ve-
lut ad uberiores literarum & scientiarum mercatum An. 1592.
ætatis

etatis 17. ablegarunt, Ubi suafu popularis sui D. Joannis
Ortgij U. J. D. ad juris studium animum applicavit, quum
autem a parentibus ipfi sumptus tanti non possent subministra-
ri, quantos Academica vita exigit, non ideo animum statim
abiecit, aut literis repudium misit, spemq; parentum de se con-
ceptam temere fefellit. Sed Deo suo Confidens, honoratis in hac
Urbe viris operam suam in informandis eorum filiis addixit,
Cumq; eo tempore Vir Magnificus & Consultissimus Dn. Jaco-
bus Bordingus Jctus eminentissimus, de hac Academia &
imprimis de Facultate Juridica, totaq; hac provincia optime
merito Adfuit meq; vel Patris nomine honorandus, conjugis sue
ex priore matrimonio nati filii summe cum spei adolescenti-
bus predictis fratribus VVedenhoffiis Praeceptorem ali-
quem literatum impense quareret. Hic p. d. noster inventus
est, qui jam in illa etate juvenili Bordingo placeret. Itaq;
his ille praefectus Argentinam Anno 1596. cum illis abiit ubi
triennium substitit. Inde Helvetiam, Galliam, Burgundiam,
Italiamq; perlustravit. Ex quibus ille terris non novorum ri-
uum peregrinarumq; geniculationum ne dicam gesticulatio-
num peritit, sed Ulyssaea prudentia affatim instructus ad nos re-
diit. Quo factum ut apud omnes passim in honore esset, Itaq; cum
Anno 1605. virginem lectissimam & omnium virginalium vir-
tutum decore conspicuam Ursulam, Amplissimi Viri Dn.
Bernhardi Scharffenbergij Consulis hujus urbis meritiissi-
mi filiam honeste ambijisset, facile eandem ex ambijt, Cumq; fa-
ma sui in admirationem plerosq; pereraxisset, eodem illo anno
& Doctoralis mitra & Professio Juridica ei fuit commissa,
Quam sibi concreditam Spartam quam egregie ille ornarit, supra
memoravi, In hoc conjugio sex ex se natos liberos vidit, ex qui-
bus tres saltem adhuc superstites strenuam literis navant ope-
ram Thomas videlicet studio Theologico, Bernhardus Ju-
ris

in studio & Henricus humanioribus literis addictus, de quibus singulis
 proxima spes est eos Clarissimi sui Dn Parentis vestigia strenue pressuros.
 Sed cum hanc suam conjugem dilectissimam Anno 1614. amisisset viduusq;
 eam honeste eluxisset, anno 1616. ad secunda transiit vota, & Virginem
 virtuosissimam, omnibus animi & fortune dotibus insignem Elisabe-
 tham Haniam, Dn. Bernhardi Haniij civis hujus urbis quondam pri-
 marij, quo cum familiarissime olim in Italia vixerat, filiam, Dn. Bar-
 tholomæi Clingij Icti eminentissimi & Consiliarij Megapolitani
 dignissimi neptem, matrimonio sibi rursus copulavit, Ex quo conjugio
 ipsi nati ad huc in vivis sunt filij quatuor optimæ & ipsi spei, Joachimus
 Joannes Fridericus, Joannes David, & Albertus, filiaæ duæ Mar-
 garetæ Elisabethæ & Agnetæ, quos omnes Deus clementissimus matri
 nunc Viduæ mœstissimæ in solatium amissi mariti quam dulcissime sospi-
 tet. A Consilijs fuit Domino nostro Clementissimo Duci Adolpho Fri-
 derico, ut & Archiepiscopo Bremensi Dn. Joanni Friderico, Duci Lu-
 neburgensi Augusto, Viduæ Crojæ & Loitzensi, qui omnes ejus usi con-
 silijs quam honorifice de summis defuncti nostri donis senserint eo ipso ele-
 mentissime sunt contestati, Sed nulla ingenij dona invida Mors respicit,
 quæ illum quartanâ febris jam ultra semestre spacium fatigavit & tandem
 eheu enecavit, idq; in ipso hujus octavi sui Rectoratus Academici officio:
 Morbi vim cum nimiam persentiret, pridie Calend. Martij domi suæ cor-
 pore & sanguine Servatoris sui resciri voluit, quo instructus ipse viatico ex
 eo tempore serio migrationem ex hac vita cogitavit, & sic die 14. Martij
 paulo post octavam matutinam inter amplexus suorum pie placideq; ex-
 piravit, anno ætatis suæ 57. Hujus tanti Viri exuvie hodie ad mediam pri-
 mam pomeridianam in templo Mariano terræ matri reddentur, quas eo
 deferendas ut comitatu suo honorifico omnes omnium ordinum ciues fre-
 quentissime cohonestent & suum in defunctum affectum, erga relictam
 Viduam liberosq; condolentiam præsentia sua concessentur, & meo &
 universæ Facultatis Iuridicæ, & quod plus est, sacratissimæ Iurispruden-
 tiæ nomine, quæ hunc Iuris thesaurum acerbissime luet, summopere con-
 tendo. Suam quinq; inter eundem mortalitatem meditabitur, & ardenti-
 bus precibus hanc provinciam, ejusq; Rectores summos, Principes nostros
 elementissimos, Academiam & Civitatem Deo commendabit. P.P. sub si-
 gillo Facultatis Iuridicæ. 19. Martij Anno 1632.

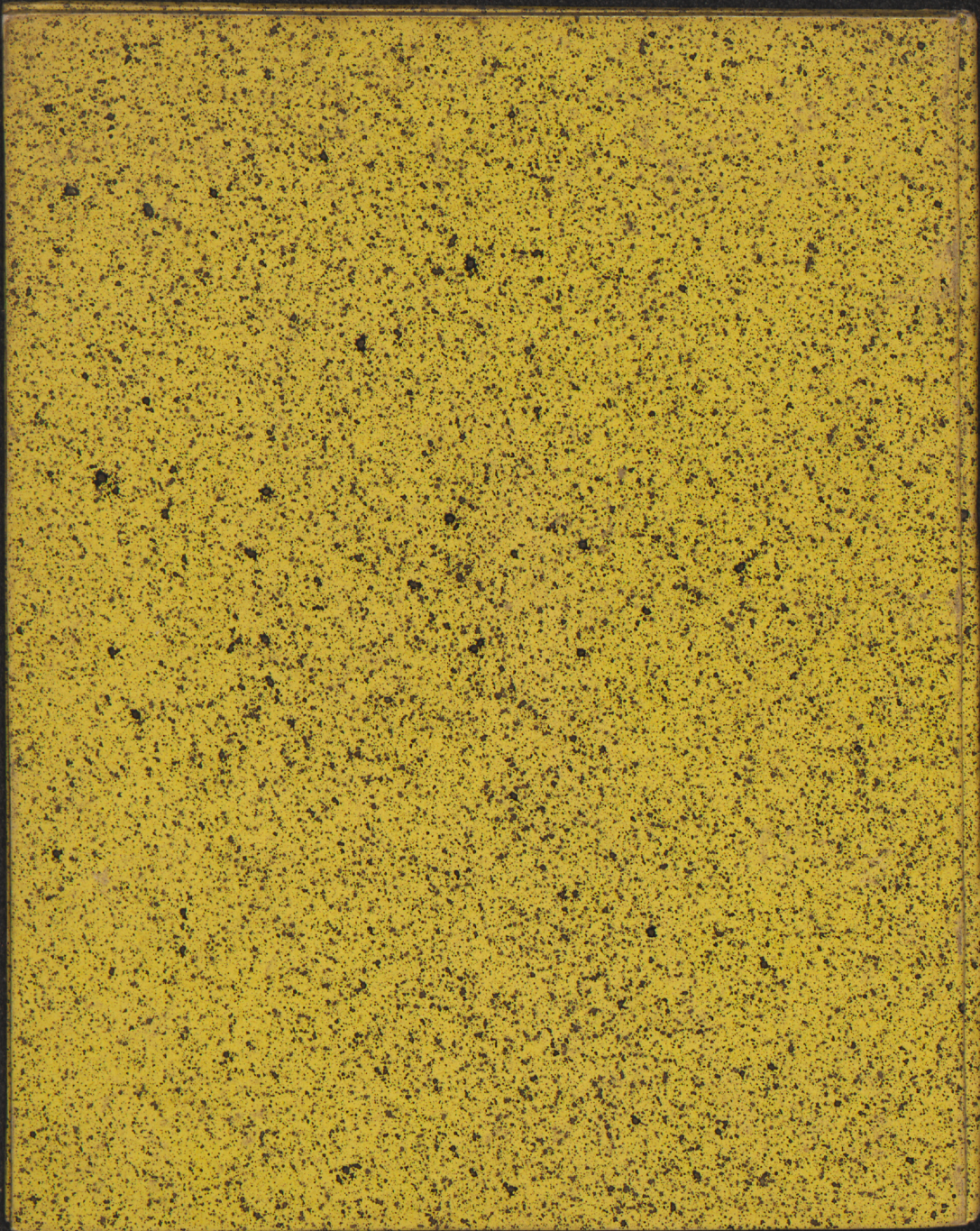

lumen & bonæ mentis homines intelligunt, quan-
tulestis, Scholis, Rebusq; publicis immincat pericu-
lū acerbè Virorum doctorum obitus deslent. Pro
meritoq; hodie deslemus & lugemus obitum summi
summi in re literaria Viri dicti Dn. D. Thomæ
ni J Cei eminentissimi, & in humanioribus literis
ut cum in utroq; studio & Jurisprudenciâ, & poli-
turiâ excelleret, merito ambigereetur, in
plus posset. Et quidem hunc cum deslemus virum
nostræ lumen, Universitatis hujus decus, Schola
mentum, & si quid amplius honorifice in re literaria
deslemus. Ita enim illè de hac Academiâ, de Ju-
de politiore literatura, studiosaq; juventute est
hac in parte memoriæ ipsius, laudibusq; hisce
quicquam detractum velit in ipsas literas, in ipsa
dèntiam, in ipsam hanc Academiâ, studiosamq;
injurius videatur. Erat Lindemannus Vir
Ætiam summa haberet pleraq; ea, quæ vel modica sig-
nam laudè pariunt. Laudantur alij quod inge-
pollant? Vis ignea ingenij in hoc erat viro,
desse sint industria, quod laboriosi? Hic nu-
tigabatur, Alij à judicij dexteritate commenda-
demanni judicio nihil erat limatius nihil
moriæ felicitas alijs laudem parit? Lindem-
ria nihil erat proprius. In negociis gerendis
nus erat expeditissimus, In causis perorandis elo-
sius consuleres peritissimus, In docendo facilis,
acer, Versatile adeo ei ingenium pariter ad omnia
tum ad id unum diceret quodcunq; ageret, Nec
cujus juris peritia viro eo vigeret, monumentu
lum. Viris imo, vigetq; ejus Juris scientia v

